

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Man of My Dreams

Johanna Lindsey

Copyright © 2018 1992 Johanna Lindsey

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Bărbatul visurilor mele

Johanna Lindsey

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mariana Petcu

Corector: Emilia Vesa

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LINDSEY, JOHANNA

Bărbatul visurilor mele / Johanna Lindsey

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3285-2

I. Stoica, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Bărbatul visurilor mele

Traducere din limba engleză

Irina Stoica

LITERA®
2018

Capitolul 1

Anglia, 1878

– La ce te tot holbezi, Tyler Whately?

Tonul lui Megan Penworthy era, fără îndoială, sever. Asta fusese și intenția.

Mai mult, și din ton, și din privire răzbăteau dispreț și aroganță. Părea că nu îl putea suferi pe individ, ceea ce nici că putea fi mai departe de adevăr. Din contră, se putea spune că îl agreea pe onorabilul Tyler Whately.

Era un tânăr cu înfățișare plăcută, chiar chipeș, cu părul blond-deschis, ușor de îmblânzit cu doar câteva picături de ulei Macassar. Mustața îi era atent tunsă și favoriții nu prea lungi nu-i ascundeau maxilarul puternic. Ochii de un verde-închis erau, de asemenea, plăcuți. Nu era exagerat de înalt încât fetele să fie nevoite să-și lase capul pe spate ca să-l privească. Nici nu avea o conformație intimidantă. Era suplu, dar bine legat și puternic. La cei 27 de ani împliniți, era un tânăr cu perspective excelente, plus o avere considerabilă moștenită de la familia din partea mamei.

Megan nu se îndoia că Tyler ar fi un soț bun. Ar fi fost interesată de el dacă prietena ei cea mai bună, Tiffany Roberts, nu i-ar fi mărturisit, chiar în ziua în care îl cunoscuseră, că și l-ar dori de bărbat. Chiar așa spusese: „Îl doresc, Meg“.

Cele două prietene discutaseră întotdeauna deschis, cel puțin între ele, când nu era nimeni prin preajmă și nu exista riscul să șocheze pe cineva. Numai că în acea zi Tiffany fusese prea surescitată ca să-i mai pese dacă le auzea și altcineva.

– El e cu alesul, cu adevărat. Niciodată nu m-am simțit atât de... de... Când mi-a zămbit, am simțit că... La naiba, nici măcar nu pot descrie ce-am simțit, dar jur că am fost la un pas să leșin.

– Probabil iar îți strânseseși prea tare corsetul, îi răspunse Meg, tachinând-o. Doar știi că trebuie să lași un pic de loc să și respiri, totuși.

– Termină! râse Tiffany. Vorbesc cât se poate de serios. Cum să fac să-l cuceresc, Meg?

Cu toate că avea doar cu cinci luni mai mult decât Tiffany, se presupunea cumva că Megan trebuia să dețină răspunsurile la toate întrebările și dilemele. Și, deși îi plăcea profund să recunoască, nu știa absolut nimic despre cucerirea bărbaților. Nici nu simțise că este nevoie să știe, pentru că bărbații erau cei care se dădeau peste cap ca ea să îi observe. Găsea situația destul de jenantă, mai ales că nu făcea niciodată nimic ca să îi atragă. Dar după doi ani în care la ușa ei se perindaseră toți bărbații eligibili din zonă, ea ajunsese la concluzia că probabil înfățișarea ei le atrăgea interesul, în ciuda părului ei într-o nuanță țipătoare și strălucitoare de arămiu. Își dețesta părul, deși era singurul lucru pe care îl moștenise de la tatăl ei. Așa că Megan se gândise în acea zi la cel mai de bun-simț răspuns pe care i-l putea da prietenei ei.

– Zâmbește-te și comportă-te firesc. Fii tu însăși și nu va avea nici o șansă să-ți scape.

Și chiar așa se întâmplase. La două luni din ziua în care o întâlnise, onorabilul Tyler făcuse pasul cel mare și-i ceruse mâna lui Tiffany. Urmau să se căsătorească în mai puțin de trei luni, chiar în ziua când ea avea să împlinească 18 ani. Nunta avea să fie demnă de fiul unui viconte și era programată chiar în plin sezon monden londonez.

Megan fusese fericită pentru prietena ei, iar pe Tyler îl considera un bărbat de toată isprava. Cu toate acestea, replica grosolană pe care i-o adresase lui trebuie să fi surprins cuplul pe care îl însoțea în drum spre biserică, într-o frumoasă zi de duminică. Pe Tyler cu siguranță îl surprinsese, căci atitudinea ei în privința lui nu încetase să îl uimească, la început, apoi să îl irite, întrucât nu făcuse niciodată ceva care să merite un asemenea tratament. Pe Tiffany nu o surprinsese deloc, pentru că știa motivul pentru care Megan se purta așa.

La început, lui Tiffany îi plăcuse că Megan se purta cu Tyler ca o scorpie, pentru că amândouă știau că toți tinerii de care Tiffany fusese cătuși de puțin interesată se îndrăgostiseră iremediabil și absolut firesc de Megan. Nu că Tiffany n-ar fi fost frumoasă. Era

frumușică foc. Avea părul blond cărlionțat, ochii albaștri și adânci, trăsături aflate la mare căutare pe atunci. Dar nu avea nici o șansă în fața frumuseții răpitoare cu care fusese binecuvântată Megan. Drept urmare, Megan luase hotărârea să facă tot posibilul ca interesul lui Tyler să se concentreze asupra lui Tiffany, și nu aiurea. În nici un caz asupra ei.

Dar strategia nu tocmai ortodoxă a lui Megan mersese deja suficient de departe, iar Tyler deja nu se mai înroșea și nu mai bălbăia scuze pentru cine știe ce motiv pentru care ea se simțea ofensată. Acum tânărul începuse să îi răspundă și să o înfrunte. Și se descurca de minune.

Plesni tare frâiele cailor înhămați la trăsura deschisă cu care venise acasă la Tiffany pentru a le lua pe cele două fete și, fără să se uite la Megan, spuse:

– Nu înțeleg. Nu mă uitam la nimic, domnișoară Penworthy. La absolut *nimic*.

Tiffany înlemni. Tyler nu dăduse niciodată o replică atât de crudă. Și observă că pe Megan o afectaseră cuvintele lui. Se înroșise de furie și se întorsese într-o parte, ca să nu trădeze cât de rănită era.

Pe de altă parte, Tiffany nu îl putea învinovăți pe Tyler. Nici un bărbat n-ar fi putut tolera atâtea răutăți fără a răspunde, la un moment dat, cu aceeași monedă. Nu, era vina ei că nu-i ceruse lui Megan să pună capăt șaradei cu mult timp înainte. Nu o făcuse pentru că încă nutrea bănuiala că dacă Tyler ar vedea-o pe Megan așa cum era cu adevărat, își va pierde mințile după ea, așa cum făcuseră toți bărbații cărora le acordase fie și doar un zâmbet. Dar deja era mult prea mult.

Tiffany nu se mai îndoia de dragostea lui Tyler. Iar dacă nu putea să îl păstreze, atunci poate că nu îl merita, de fapt. Sau, mai bine zis, el n-o merita. Urma să poarte o discuție cu Megan imediat după slujbă. Sau, poate, înainte. Înainte ca suferința lui Megan să se transforme în furie. Tiffany știa că atunci când Megan se înfură – lucru care, din fericire, se întâmpla arareori – devenea absolut imprevizibilă.

Șansa de a sta de vorbă cu Megan se ivi imediat ce ajunseră la biserica parohială de la marginea satului Teadale. Tyler o luase înainte ca să le salute pe Lady Ophelia și pe cele trei fiice ale ei. În calitate de contesă de Wedgwood, Ophelia Thackeray deținea cel mai

răsunător titlul de prin partea locului și-l flutura fără menajamente în fața celor mai puțin nobili. Nici măcar Megan nu era imună la asta. Nu rata niciodată prilejul de a se arăta în fața contesei, pentru că aceasta era un fel de regină în parohia lor, iar invitațiile la evenimentele pe care le organiza erau la mare preț. Megan ar fi făcut aproape orice să obțină o asemenea invitație.

Tiffany fu nevoită să tragă de Megan ca să o împiedice să îl urmeze pe Tyler și să o salute pe contesă. Voia să poată schimba câteva vorbe singură cu ea.

Megan o privi cu acea expresie nerăbdătoare ce-i transmitea clar că n-o să-i acorde prea multă atenție și încercă rapid să o împiedice să vorbească:

– Sper că n-ai de gând să deschizi discuția despre ce s-a întâmplat în trăsura, Tiffany.

– O, ba da! răspuse Tiffany, fără să se lase intimidată. Megan, crede-mă că îmi dau seama ce faci și te iubesc pentru asta. Sunt sigură că tactica ta a funcționat la început. Dar îmi place să cred că de-acum pot să îl păstrez pe Tyler. Cred că nu mai există riscul să leșine la picioarele tale când îți vede adorabilele gropițe din obraji.

Megan clipi ușor nedumerită, apoi izbucni într-un râs sănătos, dar nepotrivit pentru o domnișoară, și își îmbrățișă prietena.

– Așa e, ai dreptate, dar cred că a început să devină un obicei să mă iau de bietul băiat.

– Scapă de obiceiul ăsta chiar azi.

Megan zâmbi.

– Prea bine, dar nu crezi că va bănuși că nu e în regulă ceva dacă devin brusc drăguță cu el?

– Cred că mai întâi va înceta să-mi mai sugereze subtil să nu mă mai văd cu tine.

Ochii de un albastru-închis ai lui Megan scâpărară, apoi se îngustară.

– Nu te cred! Când a zis asta?

– De mai multe ori. Dar nu poți să-l învinovățești, câtă vreme nu ai făcut decât să i te înfățișezi ca o scorpie? E uimit că suntem atât de bune prietene când, în ochii lui, suntem cât se poate de diferite ca temperament.

– Habar n-are! izbucni Megan. Suntem cum nu se poate mai ase-mănătoare, din cap până-n picioare. Își mușcă apoi buza, căci îngrijorarea puse stăpânire pe ea. Crezi că va insista după ce vă căsătoriți?

– Nu va încerca să-mi impună nimic, spuse Tiffany, dornică să o liniștească. Și chiar dacă va insista, tot nu va rezolva nimic. Mă tem, domnișoară Penworthy, că te-ai pricopsit pe viață cu mine ca prietenă.

Megan zâmbi, făcând gropițe în ambii obraji, lucru care îi dădea frumuseții ei o anumită căldură și un aer de deschidere și disponibilitate. Tiffany însăși rămase fără cuvinte, cu toate că ea avea cel mai des ocazia să vadă acel zâmbet. Chiar și așa, de fiecare dată se simțea privilegiată să vadă așa o minunăție. Era convinsă că ar face orice pentru draga ei prietenă.

Bărbații din curtea bisericii se opriră din conversație la vederea celui zâmbet și o privire fără să se ascundă pe Megan. Unii chiar reîncepură să spere că au o șansă și luară decizia de a reîncepe să o curteze pe cea mai frumoasă fată din ținut.

După ce termină ce avea de zis, Tiffany o luă pe Megan de braț și o conduse spre intrarea în biserică. Acolo le aștepta Tyler, care continua să stea de vorbă cu cele patru membre ale familiei Thackeray.

– Mă simt foarte norocoasă azi, Meg, șopti Tiffany, zâmbind răutacios. Invitația după care tânjim de atâta vreme va fi, în sfârșit, a noastră. Sunt sigură. Iar tu ești răpitoare în rochia asta albastră. Zgrițuroaica va fi impresionată, fără doar și poate.

– Crezi? întrebă Meg, cu speranță în glas.

Tiffany și-ar fi dorit ca invitația aceea să nu fie atât de importantă pentru prietena ei. Numai că era. Și nu doar pentru că acea contesă părea să cunoască pe toată lumea din Devonshire, că oamenii veneau la petrecerile ei chiar dacă locuiau la câțiva kilometri distanță, siguri că aveau să cunoască o mulțime de persoane interesante. Toate acestea erau doar o parte din atracția petrecerilor contesei. Orice tânără spera că îl va întâlni într-o bună zi pe bărbatul din visurile ei romantice, pe acel ursit pe care nu reușise să-l găsească printre cunoștințele ei.

Numai că acela nu era principalul motiv, întrucât Megan urma să își înceapă sezonul monden la Londra peste câteva luni. Acolo avea să-i cunoască pe cei mai eligibili bărbați. Dar nu, contesa

de Wedgwood făcuse mari eforturi, de-a lungul anilor, ca invitațiile sale să reprezinte un bun răvnit. A nu ajunge niciodată pe lista invitațiilor însemna că nu reprezintă nimic în societate. Sau, mai rău, că duceai pe umeri povara unui scandal de familie care încă nu devenise public sau era ceva în neregulă cu tine sau cu familia ta. Pe de altă parte, toate familiile importante din parohie primiseră invitație, fie și din când în când. Chiar și familia lui Tiffany. Părinții ei onoraseră invitațiile, dar Tiffany se scuzase de fiecare dată, spunând că ar fi bolnavă. Preferase să nu se ducă și să-i fie astfel loială lui Megan, cu toate că nu îi mărturisise niciodată prietenei ei acel secret, pentru că ar face-o și mai dornică să primească acea invitație. Și era deja suficient de dornică.

Amândouă fuseseră convinse că după ce Megan va împlini 18 ani mult dorita invitație va sosi. Numai că de atunci trecuseră două luni, iar contesa încă îi ignora pe moșier și pe fiica lui. Tiffany strânse brațul lui Megan, drept răspuns, rugându-se ca nu cumva să-i dea din nou speranțe prietenei ei, iar speranțele să-i fie năruite. Pe de altă parte, era prima dată în ultima lună când aveau ocazia să stea de vorbă cu contesa, mulțumită lui Tyler. Poate că Lady Ophelia trebuia doar să își aducă aminte că Megan era vecina ei.

– Atunci rămâne pe sâmbăta viitoare, domnule Whately, spunea Lady Ophelia chiar când cele două fete se alăturau grupului. Va fi o reuniune restrânsă de vreo patruzeci de persoane. Nu uita să o aduci și pe încântătoarea ta logodnică.

Contesa îi zâmbi lui Tiffany, apoi o fixă pe Megan cu privirea, se întoarse și intră în biserică. Fusesse o excludere directă și cât se poate de clară și deliberată. Cea mai mică dintre fiicele contesei, Alice Thackeray, în vârstă de 17 ani, chiar chicoti înainte de a se grăbi să-și prindă din urmă mama. Celelalte două fiice, Agnes și Anne, păreau doar răutăcios de încântate de întreaga scenă. O clipă, Tiffany rămase uimită, apoi furia luă locul șocului. Cum îndrăzneau? Toată lumea știa că Tiffany și Megan erau cele mai bune prietene și că Megan mergea cu Tiffany și cu Tyler aproape peste tot, în calitate de însoțitoare.

Părea că familia Thackeray plănuise totul în detaliu, și sincronizaseră refuzul absolut perfect, în așa fel încât să-i transmită lui Megan că invitația pe care și-o dorea atât de mult nu va veni prea

curând. Poate niciodată. Iar Tiffany se temea că știa motivul. Megan era mult prea frumoasă ca să fie acceptată în preajma celor trei fete Thackeray, care nu erau prea atrăgătoare și care trebuiau să-și găsească soți.

Tyler își dresse glasul, reamintindu-le că rămăseseră singure, blocate la intrarea în biserică. Tiffany o privi pe Megan ca să-și dea seama cât era de afectată și constată că prietena ei primise lovitura mai rău decât s-ar fi așteptat. Fața-i era la fel de albă ca penele care îi împodobeau boneta, iar ochii ei mari și albaștri erau plini de lacrimi gata să i se reverse pe obraji, în ciuda eforturilor pe care fata le făcea ca să le stăvilească. Lui Tiffany i se rupea sufletul de mila ei, iar durerea lui Megan îi spori furia, căci își dădea seama că nu o poate ajuta, că nu poate face altceva pentru ea decât să-i ofere alinare și susținere. O strânse de mână, iar ochii aceia albaștri și înlăcrimați se întoarseră spre ea.

– De ce? șopti Megan.

Tiffany era suficient de nervoasă ca să vorbească fără ocolișuri:

– Pentru că ești prea frumoasă, la naiba! Trebuie să-și mărite spălăcitele alea de fete și nimeni nu le va învrednici cu o privire dacă vei fi și tu de față.

– Dar asta e atât... atât de...

– Egoist? De doi bani? Jenant? Absolut, Meg, dar...

– E în regulă, Tiff, zău că e. Dar simt nevoia să fiu singură.

Nici nu termină bine fraza și se și îndepărtă.

– Megan, așteaptă! strigă Tiffany, dar Megan nici măcar nu se întoarse.

Grăbise pasul și, la ieșirea din curtea bisericii, o luase la fugă, pentru că nu își mai putea înfrâna lacrimile. Domnul Pocock îi oferii o batistă când trecu pe lângă el, dar ea nici nu îl observă. Bărbatul privi apoi în urma ei, în timp ce Megan se îndepărta tot mai mult pe aleea ce pornea de la biserică.

– Cred că ar trebui să mergem după ea. Până la moșia Sutton are de mers aproape doi kilometri, remarcă Tyler.

– Nu de-asta trebuie să mergem după ea, răspunse Tiffany, cu un aer absent.

Era atentă la Megan, care se oprise brusc, căutase o batistă în micul săculeț și pornise mai departe fără să o folosească.

– Noi două am parcurs de mai multe ori acea distanță. Când ridică în sfârșit privirea asupra lui și-i văzu expresia, Tiffany se înfurie din nou.

– Să nu-ndrăznești să te bucuri pentru cele întâmplate, Tyler Whately. Megan chiar nu merita ce i-a făcut femeia aceea oribilă.

– Dă-mi voie să nu fiu de acord...

– Nu-ți dau voie! Oricum vei observa o schimbare în comportamentul ei după ziua de azi, așa că nu văd de ce nu ți-aș spune de pe acum cum stau lucrurile cu adevărat. Singurul motiv pentru care s-a purtat urât cu tine a fost ca să se asigure că nu o să o placi. A făcut asta de dragul meu, pentru că știa cât de mult te... vreau. N-a vrut să devii interesat de ea, știind că asta m-ar face să sufăr.

– Dar abia dacă o suport! se apăra el.

– N-a fost așa de la început, așa e? replică Tiffany.

– Așa e, dar... Vrei să spui, așadar, că totul a fost *deliberat*?

– Da. Și dacă ai de gând să te superi din cauza asta, supără-te pe mine, pentru că puteam pune capăt șaradei, doar că eram, recunosc, un pic îngrijorată de cum vei reacționa când îți vei da seama cât este de caldă și de bună. Și de...

– Răsfățată, încăpățânată...

– Poate un pic răsfățată, dar e firesc dacă ne gândim ce bun și generos este tatăl lei. Și, dacă ții să afli, Tyler, să știi că și eu pot fi la fel de încăpățânată.

– Da, dar la tine mi se pare o trăsătură adorabilă.

– Mulțumesc... cred. Dar acum înțelegi dilema lui Megan? Ea știe prea bine cum o percept bărbații, Tyler. O atitudine ca aceea pe care a avut-o față de tine e singurul scut, singura soluție ca bărbații să nu se îndrăgostească nebunește de ea.

– Dar, scumpa mea, niciodată nu mi-aș dori o soție care arată ca ea. Sfinte Dumnezeule, nu! exclamă el, părând sincer oripilat de idee. Fata are nevoie de un bărbat cu o constituție solidă, extrem de calm, care nici nu știe sensul cuvântului „gelozie“. N-aș îndura ca toți bărbații pe care-i cunosc să se îndrăgostească de soția mea. Cel mult unul sau doi, adăugă el, zâmbind. Dar să fie toți amorezați de ea m-ar aduce în pragul deznădejdi.

– La cum prezinți lucrurile, Megan nu are nici o șansă să se mărite. Dar eu te întreb – ce bărbat n-ar fi măcar un pic gelos când e vorba de soția sa?

– Cred că gelozia nu prea intervine atunci când bărbatul e sigur de afecțiunea femeii. Dar pentru a deveni sigur, femeia trebuie să facă eforturi.

Tiffany nu era convinsă că îi erau pe plac scenariul și perspectiva unilaterală a lui Tyler.

– Dar dacă ea devine geloasă, dintr-un motiv sau altul, nu va trebui și el să facă eforturi?

– Nicidecum. Doar a luat-o de nevestă, nu?

– Nu încă, bodogăni ea.

Îl lăsă pe Tyler privind-o nedumerit și-și trase trena rochiei, îndreptându-se apoi spre trăsură. El porni degrabă după ea.

– Nu cumva discuția de mai devreme a fost ceva mai mult decât o simplă schimbare a subiectului? întrebă el neliniștit.

– Tu să-mi spui, Tyler.

– Cu siguranță nu, insistă el. Cazul prietenei tale este unic, Tiffany, pentru că ea însăși e unică. Dar cred că ai înțeles ce încercăm să spun. Situația noastră e alta, pur și simplu.

– Bine, Tyler. Te iert.

– Mulțumesc... cred.

Capitolul 2

– Iar mănânci? întrebă Tiffany, care își făcuse apariția în sufragerie, neanunțată.

Krebs, majordomul familiei Penworthy, se ivi în spatele ei ca să închidă ușile. Se vedea pe fața lui că era nemulțumit. Niciodată nu reușise să se miște suficient de repede ca să ajungă la ușă înaintea lui Tiffany. Ar fi trebuit să abandoneze de mult lupta, dar n-o făcuse, în ciuda faptului că vizitele lui Tiffany nu intrau sub incidența protocolului. Așa fusese de la bun început, de când ea și Megan se cunoscuseră.

Tiffany se distra folosind de fiecare dată altă intrare ca să îl deruteze pe Krebs. Era un joc care, după atâta timp, continua să o amuze. Când Krebs avea norocul să o vadă apropiindu-se de conac (atunci când nu alegea să intre prin spate, din zona grajdurilor, de unde nu putea fi observată), se grăbea spre intrarea dinspre bucătărie, dar deja era mult prea târziu, căci ea închidea deja ușile franțuzești care duceau spre salon. Dacă el îi pândea sosirea în salon, ea intra pe ușă din spate, o lua deja pe scări și striga cu prefăcută nedumerire: „Este cineva acasă?”

Într-o zi, când știa că Tiffany va veni în vizită, Krebs lăsase larg deschise ușile de la toate cele trei intrări și o așteptase în holul pe care, indiferent pe unde ar fi intrat, tot ar fi fost nevoită să îl traverseze. Ce făcuse ea? Intrase pe fereastra sufrageriei. După acea înfrângere, Krebs nu-i vorbise timp de două săptămâni.

Megan sperase ca majordomul familiei Roberts să intre, și el, în joc atunci când ea venea să își viziteze prietena. Numai că respectivul era un bătrânel bun și amabil, tot numai zâmbet, care îi ura o zi minunată atunci când își făcea apariția pe nepusă masă. Asta îi strica orice chef de a-l tachina.

Își înăbuși un căscat, apoi aruncă șervetul pe masă.

– Să știi că asta e abia prima masă pe ziua asta. Recunosc însă că am mâncat zdravăn.

– Măcar termină-ți ceaiul, spuse Tiffany și luă loc lângă prietena ei. Aș mai bea și eu câteva guri, așa că o să-l împart cu tine. Și zi, asta e prima masă pe ziua de azi? Nu știi cât e ceasul? îi aruncă ea nonșalant, de parcă afirmația lui Megan n-ar fi surprins-o.

Megan ridică din umeri, turnând ceai în ceașcă și înmânându-i-o lui Tiffany, care adăugă zahăr. Nu se mai punea problema de a împărți ceaiul, căci Megan îl bea neîndulcit. O știa amândouă. De altfel, erau foarte puține lucruri pe care nu le știa una despre cealaltă, după unsprezece ani de prietenie.

Krebs era totuși capabil să anticipeze măcar unele lucruri și se dusesse la bucătărie să ceară o ceașcă în plus. O aduse Cora, fiica bucătăresei, o fată drăguță care cu greu reușea să își cuprindă formele în hainele strâmte aflate la modă, așa că se sugruma cu corsetul și abia mai respira.

Uniforma ei de fată în casă era simplitatea întruchipată, deși încă avea turnură, elemente rămase de la dispariția crinolinei, în urmă cu mulți ani. Multe dintre doamnele din înalta societate țineau ca servitoarele să poarte același stil de îmbrăcăminte ca ele, dar mai ieftine ca preț și aspect. Chiar și lucrătoarele mergeau la muncă purtând rochii cu trenă, dar foloseau un sistem ingenios de panglici ca să le strângă, pentru a nu le împiedica la lucru. Iar când terminau treburile și plecau acasă, le eliberau din nou.

Megan așteptă până când Cora făcu reverența și se retrase, apoi îi mărturisii prietenei sale motivul pentru care mânca abia la acea oră.

– Am dormit prea mult.

Era o mărturisire în toată regula, căci amândouă știa că Megan nu întârzia niciodată în pat mai mult decât era necesar.

– A câta oară ți se întâmplă asta? A doua? Prima dată am înțeles, după ce am stat treze jumătate din noapte pândind apariția fantomei lordului Beacon în conacul pe care se presupunea că îl bântuia. Și ce dezamăgire cruntă am trăit... Spune-mi, ai avut o noapte grea?

– E puțin spus, răspunse Megan.

– La naiba! Știam eu că ar fi mai bine să rămân cu tine peste noapte. Dar mi s-a părut că ești mai bine și, în orice caz, că ești suficient de furioasă ca să nu dai iar apă la șoareci.